

Innst. S. nr. 233.

(1998-99)

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om Statkrafts industrikontrakter og leieavtaler og om Kraftkontrakter med industrien.

St.prp. nr. 52 (1998-99) og St.meld. nr. 29 (1998-99), kap. 8.

Til Stortinget.

SAMMENDRAG, ST.PR.P. NR. 52 OM STATKRAFTS INDUSTRIKONTRAKTER OG LEIEAVTALER

Olje- og energidepartementet viser i proposisjonen til at Statkraft SF i dag har kontrakter med industrien på myndighetsbestemte vilkår på ca. 17 TWh/år, hvorav ca. 3 TWh/år går til treforedlingsindustrien. I tillegg disponerer industrien ca. 4 TWh/år gjennom avtaler om foregrepet hjemfall. Disse kraftavtalene løper ut i årene fra 2004 til 2011.

Regjeringen fremmer i denne proposisjonen konkrete forslag om å tilby enkelte industribedrifter nye kontrakter og leieavtaler på myndighetsbestemte vilkår fra 1. januar 2001. For øvrig viser departementet til St.meld. nr. 29 (1998-99) Om energipolitikken, hvor bakgrunnen for forslagene og hovedtrekkene i kontraktene er presentert. - Regjeringen foreslår at 16 industribedrifter som har statskraftkontrakter på myndighetsbestemte vilkår tilbys nye myndighetsbestemte kraftkontrakter med varighet på 20 år fra 1. januar 2001. Prisen er i utgangspunktet 15,50 øre/kWh (1999-kroner). Kontraktsvolumene skal fastsettes etter nærmere regler med utgangspunkt i bedriftenes kraftbehov 1. januar 1999, og skal ta hensyn til annen langsiktig krafttilgang som industrien har. Kontraktsvolumene skal trappes ned fra og med 2011.

Regjeringen foreslår i proposisjonen at industrien skal tilbys nye leieavtaler for kraftanlegg og vannfallrettigheter i Saudavassdraget, Tyssavassdraget og i Bremanger. Leieprisen foreslås til 15,75 øre/kWh (1999-kroner), forutsatt at ny leieavtale iverksettes 1. januar 2001. Avtalene får varighet på 30 år fra 1. januar 2001. Det skal settes frister for søknader om opprustning og utvidelser i vassdragene. Videre stilles det krav om at industrien må bidra med effektregulering og tørrårssikring, og det kan stilles krav om energieffektivisering. Det er tatt hensyn til dette i de nevnte prisene.

Regjeringen går inn for en begrenset adgang for enkelte bedrifter til videre leie av kraftanlegg og vannfall som har vært omfattet av avtaler om foregrepet hjemfall.

Vilkårene i avtalene om foregrepet hjemfall ble fornyet ved Stortingets behandling av St.prp. nr. 104 (1990-91), jf. Innst. S. nr. 30 (1991-92).

Forslaget til nye leieavtaler vil omfatte knapt 2,2 TWh/år. Potensialet for videre utbygging er knapt 1,3 TWh/år. Det er i proposisjonen gjort rede for de nye leieavtalene.

Industrien må terminere eksisterende kontraktsforhold på myndighetsbestemte vilkår samtidig med at de nye kontraktene og leieavtalene inngås, og for mange av bedriftene kan dette gi betydelig lavere priser. Verdien av de terminerte kontraktene vil være med på å bestemme prisen i de nye kontraktene.

Det foreslås at kontraktsvolumene fastsettes ut fra følgende hovedkriterier:

- a) dagens kraftbehov
- b) en øvre grense for dekning med nye myndighetsbestemte kontrakter
- c) et tak på samlet krafttilgang
- d) rammer som settes av behovsvilkåret

Regjeringen forutsetter at tilbudet om nye myndighetsbestemte kontrakter skal være en overgangsordning, og at bedriftene i økende grad må sikre sitt kraftbehov innenfor ordinære markedsorganisasjonelle rammer. Det foreslås derfor at den øvre grensen for dekning med nye myndighetsbestemte kontrakter reduseres fra og med 2011. Den øvre grensen trappes da ned lineært med 6 pst. pr. år, slik at den i 2020 utgjør 40 pst. av utgangspunktet. Kontraktene utløper 31. desember 2020. Dersom bedriften eller konsernet har annen langsiktig krafttilgang, kan volumet i nye myndighets-

bestemte kontrakter bli lavere, kontrakten kan startes opp senere enn 1. januar 2001, og utviklingen i kontraktsperioden kan bli annerledes.

Departementet anslår samlet kontraktsvolum til de nye kontraktene i 2020 til vel 2 TWh/år, men det er stor usikkerhet knyttet til anslagene. Som vedlegg til proposisjonen er det gitt et skjematisk eksempel på volumutviklingen i kontraktsperioden.

Regjeringen foreslår i proposisjonen at ordningen med å tildele kraft til nye prosjekter blir avvirket. Det foreslås at en ikke imøtekommer søknader om kontrakter til nye prosjekter i henhold til St.prp. nr. 104 (1990-91), som er fremsatt etter 19. mars 1999. Nye prosjekter må konkurrere på linje med andre prosjekter om krafttilgangen.

Vilkåret om at industrien må ha behov for hele sin krafttilgang i konsernet foreslås videreført, men ny kraft som industrien sikrer seg skal ikke medregnes, og behovsvilkåret trappes ned etter hvert som eksisterende krafttilgang reduseres eller faller bort. De lokale bindingene knyttet til de nye kontraktene og leieavtalene foreslås fastsatt etter tilsvarende mønster. Det legges opp til en streng praksis ved midlertidige brudd på disse vilkårene utover tre år, og ved varige innskrenkninger. Departementet avviser imidlertid ikke omdisponeringer innen et konsern, og mellom bedriftene i Mo i Rana og i Odda.

Departementet vil fastsette nærmere regler for kontroll av om kraften disponeres som forutsatt. Det tas blant annet sikte på at industrien jevnlig skal informere departementet om blant annet kraftforbruk og krafttilgang. Industrien må dessuten uoppfordret gi informasjon som har betydning i forhold til anvendelsesbegrensningene.

Dersom vilkårene for kontraktene ikke overholdes, kan departementet redusere kraftleveransene. Dersom behovsvilkåret ikke er oppfylt, kan departementet redusere kontrakter som er fornyet eller tildelt i henhold til St.prp. nr. 104 (1990-91) og denne proposisjonen.

Departementet foreslår at industrien gis tillatelse til å foreta midlertidige omdisponeringer i inntil tre år uten godkjenning fra myndighetene. Dette gjelder både i forhold til de lokale bindingene og i forhold til behovsvilkåret. Det innebærer en mindre lettelse i forhold til behovsvilkårsreglene som følger av St.prp. nr. 104 (1990-91), hvor kraftsalg fra industrien i mer enn to år normalt ikke skal finne sted. Det foreslås også at volumbegrensningen, som tidligere har vært for eldre kontrakter, faller bort.

Det foreslås at alle søknader om omdisponering kan avgjøres av departementet. Dette innebærer at søknader om omdisponering utover fem år ikke lenger må forelegges Stortinget.

Departementet viser til St.prp. nr. 51 (1998-99), hvor Regjeringen foreslår at Elkem gis unntak fra behovsvilkåret for salg av 883 GWh/år til Eramet frem til 31. desember 2010. Dersom kraften ikke nyttes som forut-

satt i smelteverkene i Sauda og Porsgrunn, må Saudefaldene selge kraft tilbake til Statkraft til samme pris som i den til enhver tid gjeldende leieavtale. Reglene knyttet til behovsvilkåret i St.prp. nr. 104 (1990-91), med senere eventuelle endringer, skal legges til grunn. I forhold til det justerte behovsvilkåret innebærer dette blant annet at leveringsforpliktelsen på 883 GWh/år til 2010 skal trekkes fra i Elkems behovsvilkår.

Regjeringen legger til grunn at Statkraft og bedriftene i den videre saksgang må inngå kraftkontrakter og leieavtaler innen 1. juli 2000. Dette gjelder også der hvor kontrakter starter opp senere enn 1. januar 2001. Inngåelse av kraftkontrakt/leieavtale forutsetter at Statnett og bedrift/leietaker innen 1. mai 2000 har inngått avtale om effektregulering i henhold til denne proposisjonen. NVE må utarbeide nærmere vilkår om rekvisisjon av kraft og leveringsinnskrenkninger innen 1. januar 2000, som skal tas inn i kontraktene og leieavtalene.

Med de forutsetninger som fremgår av denne proposisjonen, legger Regjeringen videre til grunn at partene kommer til enighet gjennom ordinære forretningsmessige forhandlinger. Eventuell uenighet under forhandlingene skal løses ved at partene gir sakkyndige personer fullmakt til å avgjøre hva som skal legges til grunn angående vedkommende tvistepunkt. Dersom partene gjennom ordinære forhandlinger ikke har kommet til enighet, kan hver av partene til enhver tid kreve at spørsmålet løses på denne måten. Dersom det skulle vise seg å være vesentlige forhold av overordnet karakter som ikke er avklart ved forslagene i proposisjonen, foreslås det at departementet får fullmakt til å avgjøre dette.

Dersom en bedrift ikke aksepterer tilbudet som framgår av proposisjonen, eventuelt at fristene ikke overholdes, videreføres eksisterende kontrakter og leieavtaler på myndighetsbestemte vilkår uendret fram til ordinært utløp - men med justeringer av behovsvilkåret. Det foreslås at departementet kan utsette frist for kontraktsinngåelse og oppstart i inntil ett år i spesielle tilfeller. Dersom utsettelse av kontraktsinngåelse innebærer forsinket oppstart, vil det medføre økt pris i kraftkontrakt/leieavtale.

Statkraft og bedrift/leietaker kan reforhandle vilkårene på forretningsmessig basis. Likeledes kan Statnett og bedrift/leietaker på ordinær måte reforhandle krav om effektregulering.

Departementet viser til at prisvilkårene lagt til grunn i proposisjonen tar utgangspunkt i et prisnivå som antas å være oppnåelig ved forhandlinger om langsiktige kontrakter på forretningsmessig vilkår i dag, justert for verdien av ytelsene som industrien må stille til rådighet. Verdien av ytelsene vil bare delvis tilfalle Statkraft. Regjeringen vil derfor, i forbindelse med fremleggelsen av statsbudsjettet for 2001, komme tilbake til spørsmålet om eventuell kompensasjon til Statkraft for dette.

SAMMENDRAG, ST.MELD. NR. 29, KAP. 8 KRAFTKONTRAKTER MED INDUSTRIEN

Olje- og energidepartementet viser i meldingen kap. 8 til at statskraftkontraktene på stortingsbestemte vilkår for deler av kraftintensiv industri og treforedlingsindustrien utløper i årene 2004-2011, og at det i god tid før dette vil være behov for fra industri og lokalsamfunn å få avklart de framtidige kraftvilkårene.

Departementet viser til at nye kraftleveranser på myndighetsbestemte vilkår må tilpasses EØS-avtalen og en helhetlig energipolitikk, og at kraftmarkedets rammevilkår og virkemåte er endret betydelig på 1990-tallet. EØS-avtalens statsstøtteregler tilsier at kraftleveranser på myndighetsbestemte vilkår baseres på markedsverdier. Norge har en annen ressurs- og miljø-situasjon enn tidligere, og det er behov for en aktiv politikk for å begrense energiforbruket. Samtidig er det viktig å utnytte de verdier som industrien har bygd opp, for å opprettholde og videreutvikle næringslivet i distriktene.

I meldingen kap. 8 er det gitt en gjennomgang i forbindelse med kraftkontrakter med industrien i forhold til:

- noen utviklingstrekk
- enkelte trekk ved industrikontraktene til Statkraft SF
- forretningsmessige industrikontrakter
- utdrag fra NOU 1998:11 og høringsuttalelser
- sentrale vilkår i nye kontrakter og leieavtaler.

KOMITEENS MERKNADER

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Olav Akselsen, Aud Blattmann, Gunn Karin Gjøl, Bent Hegna, Torny Pedersen og lederen Jens Stoltenberg, fra Fremskrittspartiet, Torill Haaland Horpestad og Øyvind Korsberg, fra Kristelig Folkeparti, Bror Yngve Rahm og Lars Rise, fra Høyre, Jan Johnsen og Jan Tore Sanner, fra Senterpartiet, John Dale, fra Sosialistisk Venstreparti, Hallgeir H. Langeland, og fra Venstre, Gunnar Kvassheim, vil understreke at industrikraftregimet har vært viktig for norsk industri i mange år og bidratt til sysselsetting og verdiskaping ikke minst i distriktene. Bedriftene som omtales i proposisjonen, er i hovedsak plassert på ensidige industristeder hvor både kommunen og næringslivet for øvrig er avhengig av utviklingen i industrien. Denne typen bedrifter er derfor avgjørende både for bosetting og næringsutvikling i mange lokalsamfunn. Dette gjenspeiler at en viktig del av norsk energiproduksjon gjennom det meste av dette århundret har vært knyttet til kraftkrevende industri.

Komiteen er opptatt av å sikre fortsatt stabil og forutsigbar krafttilgang til industrien. Samtidig må et nytt kraftregime ta hensyn til at vi har fått et åpent kraftmarked i Nord-Europa, og at EØS-avtalen legger begrensninger på hva slags vilkår som kan tilbys i myndighetsbestemte kontrakter.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmet fra Senterpartiet, viser til at EØS-avtalens bestemmelser skal bidra til likeverdig konkurranse. Dette er ikke minst viktig for norske bedrifter fordi de sikres adgang til det europeiske markedet uten tekniske eller økonomiske barrierer.

Et annet flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Venstre, vil gå inn for enkelte endringer i det foreslåtte kraftregimet for å bidra til mer langsiktighet og forutsigbarhet for kraft til den kraftintensive industrien.

Kraftkontrakter

Mindre nedtrapping

Foreløpig er det et lite utviklet marked for langsiktige industrikraftkontrakter inngått på kommersielle vilkår. Derfor er mange bedrifter fortsatt avhengige av en lengre periode med myndighetsbestemte kontrakter.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Venstre, vil derfor foreslå at nedtrappingen blir mindre enn forslaget i St.prp. nr. 52 (1998-99), slik at bedriftene sitter igjen med en større mengde kraft i år 2020 enn Regjeringen legger opp til. Ved kontraktens utløp (31. desember 2021) skal oppdeckningsgraden utgjøre 50 pst. av utgangspunktet, mens Regjeringens forslag er 40 pst. (jf.kap. 2.2b). Dette vil gi større grad av forutsigbarhet i en lengre tidsperiode.

Flertallet foreslår:

"Stortinget ber Regjeringen om at det ved fastsetting av den øvre grense for dekning med nye myndighetsbestemte kontrakter, som reduseres fra og med 2011, at denne trappes ned lineært med 5 pst. pr. år, slik at den ved kontraktens utløp (31. desember 2020) utgjør 50 pst. av utgangspunktet."

Energigjenvinning og Enøk

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Høyre og Sosialistisk Venstreparti, viser til at proposisjonen stiller krav om effektiv energibruk, og at Regjeringen foreslår at myndighetene i de nye kontraktene og leieavtalene forbeholder seg retten til senere å stille konkrete krav knyttet til effektiv energibruk.

Flertallet vil understreke verdien og betydningen av dette. Ved etableringen av de nye kontraktene må disse forholdene legges til grunn med det mål å få forpliktende avtaler om energigjenvinning.

Det er videre en rekke prosjekter og mye energi som kan utløses dersom myndighetene stiller midler til rådighet for enøk og energigjenvinning i industrien. Flertallet vil spesielt peke på energi- og miljøprosjektet rundt Sarpsfossen, hvor Borregaard Industrier, Globe Hafslund, Glomma Papp, Hafslund ASA og Østfold Energi har gått sammen om et energigjenvinningsprosjekt som, dersom det blir realisert, kan frigjøre 350 GWh damp pr. år for tilførsel til annen industri i Sarpsborg.

Indeks

I proposisjonen er det foreslått å knytte prisen i industrikraftkontraktene til utviklingen i konsumprisindeksen. Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Sosialistisk Venstreparti, Senterpartiet og Venstre, mener at prisen i industrikraftkontraktene ikke bare bør justeres i henhold til konsumprisindeksen, men at det også må tas hensyn til utviklingen i engrosprisindeksen. Flertallet ber derfor om at departementet før de endelige kraftkontraktene fastsettes, innarbeider slike elementer i kontraktene.

Flertallet ser ikke noe grunnlag for å innføre tilsvarende for leieavtalene, blant annet fordi disse løper over en lengre periode.

Flertallet fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen om at det ved indeksering av industrikraftkontraktene innarbeides et element der det tas hensyn til engrosprisindeksen i tillegg til konsumprisindeksen."

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre viser til brev til komiteen fra olje- og energidepartementet av 28. mai og 9. juni 1999, hvor departementet drøfter spørsmålet om å endre eller justere indekseringen av prisen i kraftkontraktene. Departementet skriver bl.a. at valg av indeksering vil påvirke utgangsprisen. Disse medlemmer viser videre til at departementet i brev til komiteen av 27. mai 1999, skriver at Stortinget ved å endre prisforutsetningene vil øke usikkerheten i forhold til EØS-avtalen. Disse medlemmer vil ikke støtte forslag som øker usikkerheten og dermed påfører bedriftene en økt risiko.

Flere bedrifter

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti ønsker å utvide omfanget av kontraktene. Disse medlemmer vil utvide ordningen med ytterligere to bedrifter som begge plasseres i kategori 2, Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen om at omfanget av industrikraftkontraktene utvides med ytterligere to bedrifter som begge plasseres i kategori 2 – Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla."

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre, vil foreslå å utvide ordningen med én bedrift som plasseres i kategori 2, Becromal Notodden.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen om at omfanget av industrikraftkontraktene utvides med ytterligere én bedrift som plasseres i kategori 2 – Becromal, Notodden."

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre mener det er gode grunner til å tilby Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla kraftkontrakt innenfor det nye regimet. Disse medlemmer viser imidlertid til departementets brev til komiteen av 27. mai 1999 hvor departementet skriver:

"Departementet vil imidlertid peke på at en utvidelse av ordningen vil svekke forslaget innretning som en overgangsordning, og kan forårsake økt interesse fra konkurrerende industri i EØS-området."

Disse medlemmer er opptatt av at det nye kraftregimet skal være innenfor EØS-avtalens rammer. Disse medlemmer vil imidlertid henstille til Regjeringen å vurdere å tilby Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla kraftkontrakt dersom det kan gjøres uten å øke usikkerheten i forhold til EØS-avtalen.

Disse medlemmer foreslår:

"Det henstilles til Regjeringen om å tilby Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla kraftkontrakt i henhold til de vilkår som er beskrevet i St.prp. nr. 52 (1998-99)."

Leieavtaler

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti vil understreke betydningen hjemfallsordningen har hatt for den offentlige kontrollen med vannkraften. I den forbindelse vises det til behandlingen av Dokument nr. 8:19 (1997-98) og brev fra olje- og energiminister Arnstad til komiteen datert 23. april 1998, hvor det heter:

"Det sentrale i hjemfallsordningen er at private gis konsesjon for en tidsbegrenset periode på inntil 60 år. Etter konsesjonstidens utløp går eiendomsretten til kraftverk og anlegg over til staten, og staten står deretter fritt til å foreta en ny vurdering av vannfallsrettighetene i det aktuelle vassdrag. Forslaget innebærer i realiteten at konsesjonæren gis en lovfestet rett til å kunne disponere de aktuelle kraftrettigheter for tre konsesjonsperioder på om lag 140 år, uten at staten gis anledning til å vurdere alternativ anvendelse av kraften. En hjemfallsordning som går over så mange år, og som blir utsatt for annen gang når hjemfallet nærmer

seg, har ikke noen praktisk betydning for kontrollen med privat eierskap til kraftressursene."

Disse medlemmer legger vekt på at det for Saudefaldenes vedkommende ikke lenger er slik at Elkem, som eier Saudefaldene, eier smelteverket i Sauda. Disse medlemmer kan da ikke se at det er grunnlag for at Elkem som eier av Saudefaldene, tilbys ny leieavtale. Disse medlemmer legger også vekt på at det for Sauda har vært foretatt et foregrepet hjemfall og en periode med leieavtale. Dersom det nå inngås en ny leieavtale for en ny periode blir dette den tredje periode der Elkem disponerer Saudefaldene uten at kraftverket disponeres av Statkraft som er eier av kraftverket. Disse medlemmer viser til det foran nevnte brev fra statsråd Arnstad.

Av disse grunner vil disse medlemmer gå imot forslaget om ny leieavtale for AS Saudefaldene i Saudavassdraget. Disse medlemmer vil understreke at bedriftene skal tilbys ordinære Statkraftavtaler. Slike kontrakter gir langsiktighet og forutsigbarhet for bedriften.

Disse medlemmer er kjent med at Odda Smelteverk AS selger sin andel i Tyssefaldene (20 pst.) til Statkraft og at partene har inngått en kraftavtale på kommersielle vilkår. Disse medlemmer vil også vise til at det for Tyssefaldenes vedkommende er slik at det er de aktuelle bedriftene, brukerne av kraften, som eier kraftverkene. Disse medlemmer viser videre til at Mågeli og Oksla tilfaller staten som forutsatt ved avtaleperiodens utløp. Imidlertid er disse medlemmer enig i at det kan lages en leieavtale for Tyssø II, og viser til brev til komiteen fra olje- og energiministeren av 8. juni 1999.

Disse medlemmer viser til at Svelgen II ble overtatt av staten i 1995. Elkem Bremanger bruker den aktuelle kraften. Disse medlemmer er derfor enig i at det kan lages leieavtale for Svelgen II.

Disse medlemmer forutsetter at AS Tyssefaldene i samarbeid med Vestnorsk Industristadmuseum (VIM) og de antikvariske myndigheter forestår en opprustning av kraftanlegget Tyssø I fram til 2011. Etter dette fordeles vedlikeholdsansvaret på rettighetshaverne i forhold til samlet kraftproduksjon i Tyssøvassdraget.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"Stortinget samtykker i at Olje- og energidepartementet får fullmakt til å tilby ny leieavtale kun til Tyssø II og Svelgen, som det fremgår av merknadene i Innst. S. nr. 233 (1998-99)."

Generelt

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, Høyre, Senterpartiet og Venstre viser til at store deler av norsk kraftkrevende industri og treforedling har sikret sine behov for kraft innenfor ordinære markedsorganisasjoniske rammer. Norsk Hydro, Norske Skog og store deler av Elkem har

dekket sine behov gjennom forretningsmessige avtaler. En vurdering av den betydning kraftkostnader har for produksjonen, tilsier at også andre bedrifter trekkes ut av ordningen med s.k. myndighetsbestemte kontrakter, slik Regjeringen foreslår.

Disse medlemmer har merket seg at Regjeringen i St.prp. nr. 52 (1998-99) vil videreføre de myndighetsbestemte kontraktene for en rekke bedrifter. Dermed gis bedrifter og samfunn muligheter til å bygge opp kompetanse og å sette i verk nødvendige omstillinger. Mange av disse bedriftene ligger på ensidige industristeder i distriktene, men også bedrifter lokalisert i mer sentrale strøk og som har relativt store kraftkostnader, tilbys nye myndighetsbestemte kontrakter. Disse medlemmer er enig i dette, og vil spesielt understreke behovet for langsiktige overgangsordninger til framtidige markedsorganisasjoniske rammer.

Disse medlemmer konstaterer med tilfredshet at Regjeringen går inn for en begrenset adgang for enkelte bedrifter til videre leie av kraftanlegg og vannfall som har vært omfattet av avtaler om foregrepet hjemfall. Dette er i tråd med det syn disse medlemmer la til grunn i Innst. S. nr. 218 (1997-98).

Disse medlemmer mener en leieavtale, slik Regjeringen foreslår, vil legge grunnlag for en betydelig industrisatsing i Sauda. I lys av at Elkem disponerer aktuelle kraftrettigheter fram til 2009 og 2010, er det naturlig at selskapet, sammen med Sunnhordland Kraftlag, forestår den videre kraftutbyggingen. Denne forutsetning endres ikke av at Elkem nylig har overdratt manganvirksomheten, herunder smelteverkene i Sauda og Porsgrunn, til det franske selskapet Eramet S.A.

Disse medlemmer støtter forslaget om at AS Tyssefaldene får leie Tyssø II i en periode på 30 år fra 2001. Etter at St.prp. nr. 52 (1998-99) var lagt fram, har Statkraft og Odda smelteverk inngått en kraftkontrakt på forretningsmessige vilkår. Kontrakten innebærer at Statkraft overtar Odda smelteverks eierandeler og rettigheter i AS Tyssefaldene. I brev til komiteen av 8. juni 1999 anbefaler Olje- og energidepartementet, i lys av den avtale som er inngått, at fordelingsregelen for Tyssø II-kraften etter 2006 justeres noe. Departementet foreslår at Statkraft disponerer en kraftmengde fra Tyssø II etter 2006, som tilsvarende de kraftrettigheter foretaket nå har overtatt. Den resterende andelen av kraftproduksjonen i Tyssø II vil da bli fordelt på Norzink og Tinfos Titan & Iron relativt til disse bedriftenes kraftbehov pr. 1. januar 2006, og da på prisvilkår som reflekterer vilkårene i leieavtalen for Tyssø II. Disse medlemmer vil støtte en slik løsning.

Disse medlemmer er blitt kjent med at AS Tyssefaldene i samarbeid med Vestnorsk Industristadmuseum (VIM) og de antikvariske myndigheter forestår en opprustning av kraftanlegget Tyssø I fram til 2011. Etter dette fordeles vedlikeholdsansvaret på rettighetshavere i forhold til samlet kraftproduksjon i Tyssøvassdraget.

Disse medlemmer har merket seg at så vel berørte lokalsamfunn og fagforeninger som representanter for den kraftkrevende industrien i Norge fullt ut slutter opp om de leieløsningene Regjeringen anbefaler i St.prp. nr. 52 (1998-99).

På denne bakgrunn vil disse medlemmer foreslå:

"Stortinget samtykker i at:

Olje- og energidepartementet får fullmakt til å tilby leieavtaler til de bedrifter og på de vilkår som er gjort rede for i St.prp. nr. 52 (1998-99)."

Komiteens medlemmer fra Høyre viser til at disse medlemmer primært vil åpne for tilbakekjøpsadgang av kraftverkene i tråd med forslag i denne innstilling.

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre mener Regjeringen har lagt fram et opplegg som sett i sin helhet tar hensyn til så vel likhetsprinsipper, behovsvilkår samt ønsker om å knytte sammen kraftressurser og lokal verdiskaping.

Disse medlemmer vil understreke betydningen av at en ved gjennomføringen av det nye kraftregimet legger betydelig vekt på energigjenvinning og ENØK. For å begrense forbruksveksten av elektrisitet må også de som er store kraftforbrukere utnytte energien effektivt. Myndighetene kan i de nye kontraktene og leieavtalene på et hvilket som helst tidspunkt stille konkrete krav knyttet til effektiv energibruk. Dersom bedriften ikke følger opp de krav som settes, kan Olje- og energidepartementet si opp kraftkontrakten/leieavtalen. Disse medlemmer mener dette må følges nøye opp.

Disse medlemmer vil særlig understreke at leieavtaler på markedsvilkår ikke kan sies å rokke ved hjemfallsinstituttet. Når avtalene løper ut, eller om vilkårene for avtalene eventuelt bortfaller, vil Stortinget på fritt grunnlag, og i tråd med likhetsprinsippet, kunne ta stilling til hvordan kraften skal disponeres. Dermed videreføres hovedintensjonen i hjemfallsordningen. Disse medlemmer mener Regjeringens opplegg for krafttildeling til den kraftkrevende industrien er vel tilpasset de internasjonale regelverk Norge har gitt sin tilslutning til.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre mener tiden er moden for en delprivatisering og børsnotering av Statkraft, og fremmer derfor forslag om dette.

Disse medlemmer foreslår:

"Stortinget ber Regjeringen fremme de nødvendige forslag for å delprivatisere og børsnotere Statkraft."

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet har merket seg at Regjeringens forslag til nytt industrikraftregime har som sentral målsetting å gi bedriftene muligheter til gradvis tilpassing til ordinære markedsorganisasatoriske rammer på kraftsiden.

Disse medlemmer synes dette er en positiv holdning fra Regjeringens side, men vil allikevel påpeke at Regjeringens opplegg er meget regelbundet, mangler fleksibilitet og er utilstrekkelig overfor en slik utfordring, samtidig som det ikke legges opp til en behandling av andre viktige forhold for å kunne lykkes i å oppnå konkurransedyktige kraftvilkår i fremtiden.

Disse medlemmer mener Regjeringen snarest må tilrettelegge for utnyttelse av norske vann- og gasskraftressurser i industriell sammenheng. Det vil derfor være naturlig at industrien gis mulighet til i større grad å få delta i kraftutbygging og utvidet eierskap i kraftproduksjon for bl.a. å sikre fleksibilitet på tilbudssiden.

Disse medlemmer ser det som viktig at rammevilkårene er generelle og like for alle, slik at ikke enkelte grupper av norsk næringsliv blir behandlet forskjellig fra myndighetenes side som følge av spesielle avtaler for kraft.

Disse medlemmer er av den oppfatning at det ikke er politikernes oppgave å bestemme verken pris eller andre særordninger på kraft eller andre produkter, og mener at dette er markedets oppgave gjennom tilbud og etterspørsel. Bare på denne måten vil kraften bli brukt der hvor man oppnår størst nytte.

Disse medlemmer registrerer at industrien disponerer ca. 4 TWh/år gjennom avtaler om foregrepet hjemfall, og at disse kraftavtalene løper ut i årene fra 2004 til 2011.

Disse medlemmer mener derfor at det ikke bør inngås nye kontrakter med kraftintensiv industri, men at kraften selges i markedet, etter markedsøkonomiske prinsipper.

Disse medlemmer er kjent med at deler av industrien dekker sitt kraftbehov fra egne kraftverk og er videre kjent med at disse hjemfaller til staten i fremtiden.

Disse medlemmer er av den formening at industrien bør få eie sine egne kraftverk, uten at myndighetene kan benytte hjemfall.

Disse medlemmer fremmer derfor forslag om at ordningen med hjemfall av industriens kraftverk til staten bortfaller.

Disse medlemmer vil påpeke at det er lettere å stoppe/ redusere produksjonen for kortere perioder i ferroindustrien enn i aluminiumsindustrien. For aluminiumsverk er det ikke mulig å stoppe produksjonen mer enn 1-2 timer uten at det fører til negative konsekvenser.

Disse medlemmer mener derfor at aluminiumsforetak ikke skal omfattes av Regjeringens krav til effektregulering og tørrårssikring. For andre bransjer må det stilles krav til at en eventuell effektregulering og tørrårssikring gjenspeiler reelle verdier.

Etter disse medlemmers syn vil proposisjonen sikre Statkraft en betydelig økt fremtidig inntektsstrøm, både i forhold til dagens situasjon, og i lys av den usikkerhet Regjeringen påpeker knyttet til den langsiktige markedsprisutviklingen.

Disse medlemmer synes denne usikkerheten i liten grad kommer bedriftene til gode.

Disse medlemmer vil videre påpeke det faktum at et fungerende kraftmarked forutsetter også konkurranse på tilbudssiden.

Disse medlemmer synes derfor at det er beklagelig at behandlingen av St.prp. nr. 52 (1998-99) Om Statkraft industrikontrakter og leieavtaler, behandles før St.meld. nr. 29 (1998-99) Om energipolitikken. Dette fører til at man ikke sikrer en samlet og helhetlig behandling av energipolitikken.

Disse medlemmer vil påpeke at i Norge er Statkraft, Oslo Energi Produksjon og Bergen Kommunale Kraftselskap (BKK) de tre største produsentene. Statkraft har ca. 55 pst. av all magasinjustert effekt i Norge, og med sine deleide selskaper Oslo Energi Produksjon og BKK har de totalt ca. 65 pst. i Norge. Med ytterligere tilførsel av hjemfalte magasinkraftverk fra private industribedrifter, øker markedsandelen til 70 pst.

Disse medlemmer mener at hvis et slikt forslag ikke skulle få flertall i Stortinget bør Statskrafts kontrakter ikke fornyes, men at kraften selges i markedet når kontraktene utløper.

Disse medlemmer vil påpeke at dagens konsesjonsregelverk favoriserer det offentlige fremfor private aktører når det gjelder konkurransen om kraftanlegg.

Disse medlemmer mener det i hovedsak er to forhold i konsesjonsregelverket som må endres for at private skal kunne stilles på lik linje med det offentlige i konkurransen om kjøp av eierandeler i kraftanlegg:

1. Hjemfall til staten: Hjemfallet reduserer den tiden konsesjonæren kan disponere kraftanlegg, og dermed også verdien for den private aktøren.
2. Statlig forkjøpsrett: Forkjøpsretten vil i hovedsak bli brukt mot private, og reduserer dermed muligheten til å delta i en reell budrunde.

Disse medlemmer vil derfor fremme forslag om at statens forkjøpsrett av kraftanlegg oppheves:

"Stortinget ber Regjeringen fremme de nødvendige forslag for å oppheve statens forkjøpsrett av kraftanlegg."

"Ordningen med hjemfall til staten av private kraftverk oppheves i det eiendomsretten til kraftverkene forblir hos nåværende eiere på permanent basis."

Komiteens medlemmer fra Høyre mener at langsiktige, forretningsmessige leveringsavtaler kombinert med salg av kraftverk til industrien vil skape et

bedre fungerende energimarked og sikre industrien kraft til stabile og konkurransedyktige vilkår. Disse medlemmer viser til at den kraftkrevende industrien i stor grad er lokalisert i distrikts-Norge og i tilknytning til vannkraftressurser. Industrien bidrar i betydelig grad til videreforedling av kraften, og er en betydelig bidragsyter til eksport, verdiskaping og sysselsetting. Industrien ligger langt fremme i å utvikle og ta i bruk moderne teknologi. Disse medlemmer mener dette understreker betydningen av at industrien får gode rammebetingelser.

Disse medlemmer viser til at et system med kraftkontrakter på myndighetsbestemte vilkår har eksistert i mange år. Disse medlemmer mener derfor at det vil være problematisk å avvike dette systemet uten at industrien får tilstrekkelig tid til å tilpasse seg. Disse medlemmer er tilfreds med at det nye systemet vil være mindre omfattende både prismessig og målt i antall bedrifter og kraftvolum. Disse medlemmer viser videre til at departementet beskriver det nye systemet som en "overgangsordning, og at bedriftene i økende grad må sikre sitt kraftbehov innenfor ordinære markedsorganisatoriske rammer".

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre finner det imidlertid vanskelig å ta stilling til detaljene i Regjeringens forslag. Det vises til at Stortinget inviteres til å ha en oppfatning om hvilke bedrifter som skal få tilbud om myndighetsbestemte kraftkontrakter, om kraftvolum, om pris og prisvilkår.

Disse medlemmer legger avgjørende vekt på at et system med myndighetsbestemte kraftkontrakter må være i samsvar med EØS-avtalen. Usikkerhet om dette spørsmålet vil sette bedriftene i en svært vanskelig situasjon. Disse medlemmer konstaterer at departementet ikke har forhåndskonsultert ESA, men at departementet likevel mener at forslaget til nye myndighetsbestemte kraftkontrakter og leieavtaler er i tråd med forpliktelsene i EØS-avtalen. Samtidig skriver departementet i brev til komiteen av 10. mai 1999:

"... uten at det selvsagt er mulig å gi garantier om så langsiktige avtalevilkår."

I brev til komiteen av 27. mai 1999 skriver departementet:

"Dersom Stortinget endrer prisene, prisforutsetningene eller ytelsene som kreves av bedriftene, slik at vilkårene samlet sett blir gunstigere for industrien enn det som er foreslått i proposisjonen, vil dette etter departementets syn øke usikkerheten i forhold til EØS-avtalen."

Disse medlemmer konstaterer at departementet mener at Regjeringens forslag er i samsvar med EØS-forpliktelsene, uten at departementet kan gi noen garantier, og videre at eventuelle endringer i Regjeringens forslag vil "øke usikkerheten". Disse medlemmer mener departementet burde ha forhåndskla-

rert prinsippene for tildeling av kraft før saken ble lagt frem for Stortinget. Disse medlemmer mener den manglende forhåndsklareringen har skapt en usikkerhet i forhold til EØS, også med Regjeringens forslag. Disse medlemmer ønsker ikke å påføre bedriftene denne usikkerheten.

På denne bakgrunn vil disse medlemmer fremme følgende forslag:

- "1. St.prp. nr. 52 (1998-99) om Statkrafts industrikontrakter og leieavtaler sendes tilbake til Regjeringen.
2. Regjeringen bes forhåndsklarere prinsippene for tildeling av kraftkontrakter med ESA før saken på nytt legges frem for Stortinget i løpet av høsten 1999."

Komiteens medlemmer fra Høyre konstaterer at det i denne innstillingen ikke er avtegnet noe flertall for å pålegge Regjeringen å forhåndsklarere prinsippene for tildeling av kraftkontrakter med ESA (EØS-kontrollorgan), noe som ville ha skapt større forutsigbarhet for bedriftene.

Disse medlemmer viser til at departementet mener at proposisjonens forslag er i samsvar med EØS-forpliktelsene. Det tar disse medlemmer til etterretning og vil derfor subsidiært støtte Regjeringens forslag slik det er fremmet i proposisjonen.

Disse medlemmer viser til de endringer i industrikonsesjonsloven som Stortinget vedtok 16. juni 1993. Endringene gir anledning til å foreta foregrepne hjemfall, der kraftverkene tilfaller staten før den egentlige konsesjonstiden har gått ut. Tidligere konsesjonærer gis samtidig anledning til å forhandle om tilbakekjøp av kraftverkene for en periode på 50 år. Disse medlemmer ser det som viktig å sikre likebehandling mellom de konsesjonærer som årene 1957-66 inngikk avtaler om foregrepne hjemfall og de konsesjonærene som etter lovendringen av 16. juni 1993 fikk tilbakekjøpsadgang ved foregrepet hjemfall. Disse medlemmer viser til at bakgrunnen for Stortingets vedtak i 1993 var at hjemfallsretten kan gjøre det ulønnsomt å foreta enøkinvesteringer, opprusting og utvidelser av kraftverkene når konsesjonstiden nærmer seg sitt utløp. Ved å gi konsesjonærene gjenkjøpsadgang bidrar lovendringen til at samfunnsøkonomiske lønnsomme investeringer foretas til rett tid. Disse medlemmer peker på at Statkrafts forestående overtagelse av kraftverkene som omfattes av de foreslåtte leieavtalene fører til at ellers lønnsomme investeringer utsettes eller uteblir. Disse medlemmer mener videre at en gjenkjøpsadgang vil bidra til å skape langsiktige, forutsigbare og konkurransedyktige rammebetingelser.

Disse medlemmer viser til at klart definerte, private eiendomsrettigheter er en forutsetning for en fungerende markedsøkonomi. Langsiktig økonomisk tenkning, forsvarlig ressursforvaltning og effektiv drift oppnås best når private står som eiere av produksjons-

midler og naturressurser. På denne bakgrunn ønsker disse medlemmer at industrien selv skal kunne eie de aktuelle kraftverkene, og viser i den sammenheng til Innst. O. nr. 133 (1992-93) der medlemmene fra Høyre og Kristelig Folkeparti skrev:

"Disse medlemmer viser til de avtaler om foregrepne hjemfall som ble inngått mellom staten og konsesjonærene i henholdvis Svelgen-, Høyanger-, Bjølvo-, Tyssovassdragene og Storelva i Sauda i årene 1957-66. I lys av det foreliggende forslag om hjemfall med gjenkjøpsadgang har bl.a. disse konsesjonærene reist spørsmålet om sine muligheter for å komme i tilsvarende stilling som fremtidig foregrepne hjemfall med hensyn til tilbakekjøpsadgang. Dersom industrien kommer styrket ut gjennom en adgang til tilbakekjøp av hjemfallsanlegg, vil det etter disse medlemmers oppfatning gjelde industrigruppen uavhengig av om man i dag er undergitt ordninger som ble etablert for ca. 30 år siden eller ikke."

Disse medlemmer viser til forslaget i Dokument nr. 8:19 (1997-98) og Innst. S. nr. 218 (1997-98).

På denne bakgrunn vil disse medlemmer fremme følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at konsesjonærer som i årene 1957-66 inngikk avtaler med staten om foregrepet hjemfall gis tilbakekjøpsadgang for anleggene på vilkår tilsvarende dem som er hjemlet i endring av industrikonsesjonsloven § 41 og vassdragsreguleringsloven § 20a av 11. juni 1993. Statkraft SF blir gjennom foretaksmøtet pålagt å forhandle om salg av de aktuelle anleggene."

Disse medlemmer vil komme tilbake til spørsmålet om statens hjemfallsrett ved behandlingen av resten av St.meld. nr. 29 (1998-99). Disse medlemmer mener imidlertid at Regjeringen allerede nå bør forberede en delprivatisering av Statkraft SF.

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti viser til de forsikringer som flertallet på Stortinget har gitt når det gjelder vår rett til å bestemme og til å sørge for at viktige industriarbeidsplasser kan opprettholdes gjennom ordninger som sikrer kraftkrevende industri priser bedriftene kan leve med. Denne mulighet ville vi ha, forsikret flertallet ved inngåelsen av EØS-avtalen, og det har ikke vært noen sak i ESA som beviser at forsikringene var tomme løfter.

Dette medlem foreslår på denne bakgrunn at Regjeringens prisforslag senkes med 3 øre, til 12,50 øre. Det er imidlertid klare betingelser knyttet til en slik pris.

Dette medlem mener at utformingen av nye kraftkontrakter må sikre at kontraktene fungerer som redskap for myndighetene til å styre mot de mål som ligger til grunn for de politiske vedtak. Stikkord her er spesielt: samfunnsøkonomi, miljø, enøk og energigjenvinning. Det er et betydelig potensial, 3-4 TWh, i gjenvinning og utnyttelse av restvarme i prosessindustrien.

1TWh av dette potensialet er allerede utnyttet og inngår som en betydelig del av nasjonens energisystem. Grunnlaget for denne ressursutnyttelsen må ikke fjernes.

Dette medlem mener det er viktig å se inngåelse av industrikraftkontrakter i sammenheng med bedriftenes arbeid for effektiv energiutnyttelse og reduserte klimagassutslipp. Reduksjon av klimagassutslipp og satsing på enøk er to sider av samme sak, fordi økt energieffektivitet indirekte gir reduserte klimagassutslipp. Lokal bruk av industrikraft gir samme effekt i kraftsystemet og er et vesentlig argument for industriell kraftbruk nær kraftproduksjon.

Dette medlem mener at langsiktige industrikraftkontrakter er en forutsetning for investering i modernisering og videreutvikling av produksjonsanleggene og for større investeringer i industrielle energigjenvinningsanlegg og lignende. Lønnsomhet i slike anlegg forutsetter sikkerhet for langsiktig drift i industriproduksjon.

Dette medlem mener det er viktig for Stortinget å få et industrikraftregime som sikrer at kraft ikke skal være en konkurranseulempe for norsk kraftintensiv virksomhet. Alle kraftintensive bedrifter bør gis lik adgang til industrikraftkontrakter.

Dette medlem mener tildeling av kraft til industrien må knyttes til pålegg om gjenvinning av energi. Dette vil være et meget positivt bidrag som både gir bedre utnyttelse av våre vannkraftressurser og har positiv miljøeffekt.

Dette medlem viser til at tildeling av kraft må knyttes til pålegg om gjennomføring av miljøprosjekt for oppfylning av Norges forpliktelser i forhold til Kyotoavtalen, bl.a. overgang til økt andel biokarbon i prosessen.

Dette medlem vil at indeksering skal ha relevans til kraftprisutvikling og ikke til konsumprisindeks. Tilknytning til konsumprisindeks gir ikke en samfunnsøkonomisk effektiv utnyttelse av Norges vannkraftressurser. Dersom kraftpris blir knyttet opp til kraftprisutviklingen vil spotpriseksponering være et unødvendig og uhensiktsmessig element.

Dette medlem viser til at varigheten på kraftkontrakten må være minst 20 år. Dette medlem mener en nedtrapping av kraftkontrakt ikke bør gjennomføres for de bedrifter som har godtatt reelle krav til grad av gjenvinning av energi. Et reelt krav til gjenvinning kan ligge i området 15-30 pst. Alternativt kan det legges en egen avgift på energitapene i kraftkrevende industri.

Dette medlem foreslår på denne bakgrunn at Regjeringens prisforslag senkes med 3 øre, til 12,50 øre forutsatt bindende avtaler om ENØK/energieffektivisering.

Dette medlem fremmer følgende forslag:

"Prisen i industrikraftregimet settes til 12,50 øre, forutsatt bindende avtaler om energieffektivisering og klimagassreduksjoner."

FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Kristelig Folkeparti, Høyre, Senterpartiet og Venstre:

Forslag 1

Stortinget samtykker i at Olje- og energidepartementet får fullmakt til å tilby leieavtaler til de bedrifter og på de vilkår som er gjort rede for i St.prp. nr. 52 (1998-99).

Forslag fra Fremskrittspartiet og Høyre:

Forslag 2

1. St.prp. nr. 52 (1998-99) om Statkrafts industrikontrakter og leieavtaler sendes tilbake til Regjeringen.
2. Regjeringen bes forhåndsklarere prinsippene for tildeling av kraftkontrakter med ESA før saken på nytt legges frem for Stortinget i løpet av høsten 1999.

Forslag 3

Det henstilles til Regjeringen om å tilby Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla kraftkontrakt i henhold til de vilkår som er beskrevet i St.prp. nr. 52 (1998-99).

Forslag 4

Stortinget ber Regjeringen fremme de nødvendige forslag for å delprivatisere og børsnotere Statkraft.

Forslag fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre:

Forslag 5

Omfanget av industrikraftkontraktene utvides med ytterligere én bedrift som plasseres i kategori 2 – Becromal, Notodden.

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 6

Stortinget ber Regjeringen fremme de nødvendige forslag for å oppheve statens forkjøpsrett av kraftanlegg.

Forslag 7

Ordningen med hjemfall til staten av private kraftverk oppheves idet eiendomsretten til kraftverkene forblir hos nåværende eiere på permanent basis.

Forslag fra Høyre:

Forslag 8

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at konsesjonærer som i årene 1957-66 inngikk avtaler med staten om foregrepet hjemfall gis tilbakekjøpsadgang

for anleggene på vilkår tilsvarende dem som er hjemlet i endring av industrikonsesjonsloven § 41 og vassdragsreguleringsloven § 20a av 11. juni 1993. Statkraft SF blir gjennom foretaksmøtet pålagt å forhandle om salg av de aktuelle anleggene.

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti:

Forslag 9

Prisen i industrikraftregimet settes til 12,50 øre, forutsatt bindende avtaler om energieffektivisering og klimagassreduksjoner.

KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og rå Stortinget til å gjøre slikt

v e d t a k :

I.

Stortinget samtykker i at:

Olje- og energidepartementet får fullmakt til å tilby nye kraftkontrakter til de bedrifter og på de vilkår som er gjort rede for i St.prp. nr. 52 (1998-99), med følgende endringer:

1. Ved fastsetting av den øvre grense for dekning med nye myndighetsbestemte kontrakter, som reduseres fra og med 2011, trappes denne ned lineært med 5 pst. pr. år, slik at den ved kontraktens utløp (31. desember 2020) utgjør 50 pst. av utgangspunktet.
2. Ved indeksering av industrikraftkontraktene innarbeides et element der det tas hensyn til engrospris-

indeksen i tillegg til konsumprisindeksen.

3. Omfanget av industrikraftkontraktene utvides med ytterligere to bedrifter som begge plasseres i kategori 2 – Becromal, Notodden og Hunsfoss, Vennesla.

II.

Stortinget samtykker i at:

Olje- og energidepartementet får fullmakt til å tilby ny leieavtale kun til Tysso II og Svelgen, som det fremgår av merknadene i Innst. S. nr. 233 (1998-99).

III.

Stortinget samtykker i at:

Statkraft og bedriften kan reforhandle vilkårene på forretningsmessig basis. På samme måte kan Statnett og bedriften reforhandle vilkår om effektregulering.

IV.

Stortinget samtykker i at:

Anvendelsesbegrensninger på industriens krafttilgang justeres som beskrevet i St.prp. nr. 52 (1998-99).

V.

Stortinget samtykker i at Olje- og energidepartementet får fullmakt til å avgjøre alle søknader om omdisponering av kraft.

VI.

St.meld. nr. 29 (1998-99) kap. 8 - Om Kraftkontrakter med industrien, vedlegges protokollen.

Oslo, i energi- og miljøkomiteen, den 14. juni 1999.

Jens Stoltenberg,
leder.

Bent Hegna,
ordfører.

Aud Blattmann,
sekretær.